

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 31ης Ιανουαρίου 2006 *

Στην υπόθεση T-48/03,

Schneider Electric SA, με έδρα το Rueil-Malmaison (Γαλλία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους A. Winckler, M. Pittie και É. de La Serre, δικηγόρους, και στη συνέχεια, από τους Pittie και Winckler,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους P. Oliver και F. Lelièvre, στη συνέχεια, από τον M. Oliver και την O. Beynet, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή περί ακυρώσεως, αφενός, της αποφάσεως της Επιτροπής, της 4ης Δεκεμβρίου 2002, να κινήσει τη διαδικασία λεπτομερούς

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ελέγχου της συγκεντρώσεως μεταξύ της συγκεντρώσεως Schneider και Legrand (υπόθεση COMP/M.2283 — Schneider/Legrand II) και, αφετέρου, της αποφάσεως της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 2002, να περατώσει τη διαδικασία ελέγχου της πράξεως αυτής,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Legal, πρόεδρο, P. Mengozzi και I. Wiszniewska-Białecka, δικαστές,
γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

- ¹ Σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων [ΕΕ L 395, σ. 1· διορθωτικά στο ΕΕ 1990, L 257, σ. 13, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1310/97 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1997 (ΕΕ L 180, σ. 1), στο εξής: κανονισμός 4064/89], η Schneider Electric SA (στο εξής: Schneider ή προσφεύγουσα) και η Legrand SA, δύο επιχειρήσεις που εδρεύουν στη Γαλλία και ασκούν δραστηριότητα στον τομέα των προϊόντων διανομής ηλεκτρικού ρεύματος, κοινοποίησαν στην Επιτροπή, στις 16 Φεβρουαρίου 2001, το σχέδιο της Schneider να υποβάλει δημόσια προσφορά ανταλλαγής του συνόλου των μετοχών Legrand (στο εξής: Πράξη).

- 2 Κατά την παράγραφο 1.7 της επιστολής της 12ης Ιανουαρίου 2001 που αντάλλαξαν οι πρόεδροι των δύο εταιριών:

«[...]

[Οι Schneider] και Legrand θα επιδιώξουν να λάβουν την έγκριση της Επιτροπής το ταχύτερο δυνατό και θα τηρήσουν, στο πλαίσιο της διαδικασίας εξετάσεως της προσεγγίσεως της [Schneider] και Legrand [που διεξάγει] η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, τις ακόλουθες αρχές:

[...]

- iv) ο πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου της Legrand θα μετάσχει προσωπικώς στην εκπόνηση κάθε λύσης που θα προταθεί στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή ιδίως στην περίπτωση που η έγκριση της Πράξεως από την Επιτροπή θα προϋπέθετε την ακύρωση επενδύσεων,
- v) ουδεμία δέσμευση σχετικά με τη Legrand και ιδίως ουδεμία δέσμευση για κατάργηση επενδύσεων αφορώσα ένα ή περισσότερα στοιχεία του ενεργητικού (περιλαμβανομένων και των συμμετοχών) που έχει στην κατοχή της η Legrand ή κάποια από τις θυγατρικές της μπορεί να προταθεί ή να συμφωνηθεί από οποιαδήποτε των εταιριών χωρίς την προηγουμένη έγκριση των προέδρων του διοικητικού συμβουλίου της Schneider και της Legrand σε πνεύμα αναζήτησης λύσης ισόρροπης κατάργησης επενδύσεων μεταξύ των δύο ομίλων.

[...]»

- 3 Στις 30 Μαρτίου 2001, η Επιτροπή κίνησε τη φάση λεπτομερούς εξέτασης της Πράξεως δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 4064/89.
- 4 Δεδομένου ότι το άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89 επέτρεπε την πραγματοποίηση κοινοποιηθείσας δημόσιας προσφοράς ανταλλαγής υπό τον όρον ότι δεν θα ασκηθούν τα δικαιώματα ψήφου που συνδέονται με τις αποκτώμενες μετοχές, η Schneider υπέβαλε δημόσια προσφορά ανταλλαγής μετοχών στις 21 Ιουνίου 2001 και την έκλεισε στις 25 Ιουλίου του ίδιου έτους.
- 5 Στις 6 Αυγούστου 2001, η επιτροπή χρηματιστηριακών πράξεων διατύπωσε γνώμη επί του οριστικού αποτελέσματος της δημόσιας προσφοράς ανταλλαγής μετοχών που υπέβαλε η Schneider για τους τίτλους της Legrand. Έτσι, η Schneider απέκτησε το 98,7% των τίτλων της Legrand, χωρίς όμως να μπορεί να ασκεί τα αντίστοιχα δικαιώματα ψήφου.
- 6 Αφού η Επιτροπή απέρριψε δύο φορές τα διορθωτικά μέτρα που είχε προτείνει η Schneider προκειμένου να καταστεί η Πράξη συμβατή με την Κοινή Αγορά, με απόφαση της 10ης Οκτωβρίου 2001 που εκδόθηκε βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89 κήρυξε την Πράξη ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά (στο εξής: απόφαση περί ασυμβιβάστου).
- 7 Κατόπιν αιτήσεως που υπέβαλε η Schneider στις 22 Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 4 Σεπτεμβρίου 2001, απόφαση με την οποία επέτρεψε στη Schneider, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89, να ασκήσει τα δικαιώματα ψήφου που αντιστοιχούν στη συμμετοχή της στη Legrand, μέσω εντολοδόχου που θα διορίσει η Schneider και υπό τους όρους που θα προβλέπει η σύμβαση εντολής την οποία θα εγκρίνει η Επιτροπή.
- 8 Στις 10 Δεκεμβρίου 2001, η Schneider και η Salustro Reydel Management, εντολοδόχος, υπέγραψαν τη σύμβαση εντολής.

- 9 Στις 13 Δεκεμβρίου 2001, η Schneider άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως περί ασυμβιβάστου (υπόθεση T-310/01).
- 10 Δεδομένου ότι η απόφαση περί ασυμβιβάστου εκδόθηκε μετά την πραγματοποίηση της συγκεντρώσεως των δύο επιχειρήσεων, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 30 Ιανουαρίου 2002 και βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89, απόφαση με την οποία διέταξε τη Schneider να διαχωριστεί από τη Legrand εντός προθεσμίας εννέα μηνών που θα έληγε στις 5 Νοεμβρίου 2002, χωρίς η Schneider να μπορεί να προβεί σε χωριστό διαχωρισμό ορισμένων δραστηριοτήτων της Legrand (στο εξής: απόφαση περί διαχωρισμού).
- 11 Στις 18 Μαρτίου 2002, η Schneider άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως περί διαχωρισμού (υπόθεση T-77/02) και υπέβαλε αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως αυτής (υπόθεση T-77/02 R).
- 12 Μετά την επ' ακροατηρίου συζήτηση των ασφαλιστικών μέτρων της 23ης Απριλίου 2002, η Επιτροπή δέχτηκε το αίτημα της Schneider να παρατείνει μέχρι τις 5 Φεβρουαρίου 2003 την προθεσμία που είχε τάξει για τον διαχωρισμό των δύο επιχειρήσεων.
- 13 Κατά συνέπεια, η Schneider παραιτήθηκε από την αίτηση περί αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως περί διαχωρισμού.
- 14 Η Schneider προετοίμασε τη διαδικασία εκχωρήσεως που θα εφάρμοζε σε περίπτωση απορρίψεως των προσφυγών της κρίνοντας ότι ήταν αδύνατο να παραταθεί η περίοδος αβεβαιότητας ως προς την τύχη της Legrand πέραν της 10ης Δεκεμβρίου 2002.

- 15 Στις 26 Ιουλίου 2002, η Schneider συνήψε με μια κοινοπραξία που συγκροτήθηκε από τις εταιρίες Wendel Investissements και Kohlberg Kravis Roberts & Co. (στο εξής: κοινοπραξία Wendel/KKR) σύμβαση εκχώρησης της Legrand (στο εξής: σύμβαση εκχώρησης). Η σύμβαση αυτή, που θα έπρεπε να εκτελεστεί μέχρι τις 10 Δεκεμβρίου 2002 το αργότερο, περιείχε ρήτρα που έδινε τη δυνατότητα στη Schneider να καταγγείλει την εκχώρηση μέχρι τις 5 Δεκεμβρίου 2002, αντί καταβολής μιας αποζημίωσης καταγγελίας που μπορούσε να φτάσει μέχρι 180 εκατομμύρια ευρώ, σε περίπτωση που το Πρωτοδικείο ακύρωνε την απόφαση περί ασυμβιβάστου.
- 16 Στις 12 Σεπτεμβρίου 2002, η Schneider κοινοποίησε στην Επιτροπή το σχέδιο εκχώρησης.
- 17 Στις 14 Οκτωβρίου 2002, η Επιτροπή κήρυξε την προτεινομένη εκχώρηση συμβατή με την κοινή αγορά.
- 18 Με την απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2002, Τ-310/01, Schneider Electric κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-4071, στο εξής: απόφαση Schneider I), το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση περί ασυμβιβάστου.
- 19 Με τις σκέψεις 464 και 465 της αποφάσεως Schneider I, το Πρωτοδικείο παρατήρησε ότι:

«464 Βάσει του άρθρου 233 ΕΚ, εναπόκειται πράγματι στην Επιτροπή να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της παρούσας ακυρωτικής αποφάσεως.

465 Αυτά τα μέτρα εκτελέσεως πρέπει να σέβονται τις αιτιολογικές σκέψεις που συνιστούν το αναγκαίο στήριγμα του διατακτικού της αποφάσεως (βλ. απόφαση

του Δικαστηρίου της 26ης Απριλίου 1988, 97/86, 99/86, 193/86 και 215/86, Αστερίς κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2181, σκέψη 27). Οι αιτιολογικές σκέψεις που ασκούν επιρροή στην παρούσα απόφαση συνεπάγονται ειδικότερα, στην περίπτωση κατά την οποία θα επαναληφθεί η εξέταση του συμβιβαστού της κοινοποιηθείσας Πράξεως, ότι η Schneider θα είναι σε θέση, για τις επηρεαζόμενες εθνικές τομεακές αγορές σχετικά με τις οποίες η οικονομική ανάλυση που περιλαμβάνεται στην Απόφαση δεν παραμερίστηκε με την παρούσα απόφαση, ήτοι οι γαλλικές τομεακές αγορές, να προβάλει λυσιτελώς την άμυνά της και, ενδεχομένως, να προτείνει τα διορθωτικά μέτρα που αντιστοιχούν στις προσεγγιζόμενες παραβάσεις και τις οποίες θα διευκρινίσει προηγουμένως η Επιτροπή.»

- 20 Με την απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2002, T-77/02, Schneider Electric κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-4201, στο εξής: απόφαση Schneider II), το Πρωτοδικείο ακύρωσε κατά συνέπεια την απόφαση περί διαχωρισμού εφόσον αυτή αποτελούσε μέτρο εφαρμογής της ακυρωθείσας αποφάσεως περί ασυμβιβάστου.
- 21 Η Επιτροπή δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* ανακοίνωση σχετικά με την επανέναρξη της διαδικασίας ελέγχου της Πράξεως (EE 2002, C 279, σ. 22). Στην ανακοίνωση αυτή αναφέρεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 5, του κανονισμού 4064/89, η προθεσμία εξετάσεως θα ισχύει από τις 23 Οκτωβρίου 2002, δηλαδή την επομένη της δημοσιεύσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου με την οποία ακυρώθηκε η απόφαση περί ασυμβιβάστου στην υπόθεση T-310/01. Η Επιτροπή παρατηρεί επίσης ότι, μετά από προκαταρκτική εξέταση και αφού επιφυλάσσεται να λάβει τελική απόφαση επί του σημείου αυτού, η Πράξη θα μπορούσε να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 4064/89 και κάλεσε τους ενδιαφερομένους τρίτους να υποβάλουν ενδεχόμενες παρατηρήσεις όσον αφορά την Πράξη.
- 22 Με έγγραφο της 13ης Νοεμβρίου 2002, η Επιτροπή πληροφόρησε τη Schneider ότι η Πράξη ενδέχεται να θίξει τον ανταγωνισμό στις γαλλικές τομεακές αγορές λόγω της επικάλυψης με σημαντικό μερίδιο της αγοράς της Schneider και της Legrand, της εξαφάνισης του αμοιβαίου συναγωνισμού, της σημασίας των σημάτων που κατέχουν οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, της ισχύος της μονάδας που συγκροτούν η Schneider και η Legrand επί των χονδρεμπόρων και της αδυναμίας κάθε ανταγωνιστή να υποκατασταθεί στην ανταγωνιστική πίεση που ασκούσε η Legrand πριν την πραγματοποίηση της Πράξεως.

- 23 Στις 14 Νοεμβρίου 2002, η Schneider υπέβαλε στην Επιτροπή πρόταση διορθωτικών μέτρων προκειμένου να εξαλειφθεί η επικάλυψη δραστηριοτήτων μεταξύ Schneider και Legrand στις οικείες γαλλικές τομεακές αγορές.
- 24 Η Επιτροπή διεξήγαγε έρευνα αγοράς μεταξύ των ανταγωνιστών και πελατών της Schneider με σκοπό να αξιολογήσει την έκταση των προτεινομένων διορθωτικών μέτρων. Η απάντηση στα ερωτηματολόγια που απέστειλε στο πλαίσιο της έρευνας αυτής έπρεπε να διαβιβαστεί μέχρι τις 22 Νοεμβρίου 2002.
- 25 Με επιστολή της 25ης Νοεμβρίου 2002, η Schneider παρατήρησε στην Επιτροπή ότι, δεδομένου ότι δεν έγινε εξέταση των συνεπειών της Πράξεως αγοράς προς αγορά, οι αιτιάσεις που διατύπωσε η Επιτροπή με το έγγραφο της 13ης Νοεμβρίου 2002 ήταν ασαφής κατά τη φύση και το περιεχόμενο και ουδόλως εντόπιζαν την ύπαρξη δυσμενών συνεπειών επί του ανταγωνισμού στις οικείες αγορές. Εξάλλου, οι γενικές θεωρήσεις που διατύπωσε η Επιτροπή διαψεύδονται από την πραγματικότητα. Για τον λόγο αυτό, η Schneider απέρριψε τις αιτιάσεις που είχε διατυπώσει η Επιτροπή.
- 26 Η Schneider συμπλήρωσε με νέες προτάσεις τα διορθωτικά μέτρα στις 27 και στη συνέχεια στις 29 Νοεμβρίου 2002.
- 27 Με απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2002, το cour d'appel των Βερσαλλιών, αποφαινόμενο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων επί εφέσεως κατά αποφάσεως ασφαλιστικών μέτρων του tribunal de commerce της Nanterre, διαπίστωσε ότι για τις προτάσεις εκχωρήσεως που είχε πραγματοποιήσει η Schneider δεν είχε ζητηθεί έγκριση στον πρόεδρο της Legrand κατά παράβαση των διατάξεων της παραγράφου 1.7 της επιστολής της 12ης Ιανουαρίου 2001 που παρατίθεται στη σκέψη 2 ανωτέρω. Για τον λόγο αυτό, το cour d'appel διέταξε τη Schneider να ανακαλέσει τις προτάσεις εκχωρήσεως που δεν είχε εγκρίνει ο πρόεδρος της Legrand.

- 28 Με έγγραφο της 29ης Νοεμβρίου 2002, η Επιτροπή πληροφόρησε τη Schneider ότι τα προτεινόμενα διορθωτικά μέτρα δεν επαρκούσαν για να εξαλείψουν τα σχετικά με την προσβολή του ανταγωνισμού προβλήματα που δημιουργεί η Πράξη λόγω των αμφιβολιών που εξακολουθούν να υπάρχουν ως προς τη βιωσιμότητα και την αυτονομία των εκχωρουμένων δραστηριοτήτων καθώς και λόγω της αδυναμίας των διορθωτικών μέτρων να δημιουργήσουν ανταγωνιστική δύναμη ικανή να αντιμετωπίσει τη μονάδα που συγκροτούν η Schneider και η Legrand.
- 29 Με επιστολή της 2ας Δεκεμβρίου 2002, η Schneider προσήψε στην Επιτροπή το γεγονός ότι αμφιβάλλει για τη βιωσιμότητα και την ικανότητα των προτεινομένων διορθωτικών μέτρων να εξασφαλίσουν τη διατήρηση του ανταγωνισμού στις θιγόμενες γαλλικές αγορές. Κατά τη Schneider, στο πολύ προχωρημένο στάδιο στο οποίο έχει φτάσει η διαδικασία, η θέση της Επιτροπής δεν διευκολύνει τη συνέχιση των συζητήσεων. Για τον λόγο αυτό και προκειμένου να τερματιστεί η αβεβαιότητα στην οποία φρονούν ότι βρίσκονται η Schneider και η Legrand επί διάστημα άνω του έτους, η Schneider ανακοίνωσε στην Επιτροπή ότι αποφάσισε να πωλήσει τη Legrand στην κοινοπραξία Wendel/KKR.
- 30 Η Schneider επιβεβαίωσε στην Επιτροπή με τηλεαντίγραφο της 3ης Δεκεμβρίου 2002 ότι αποφάσισε να πωλήσει τη Legrand στην κοινοπραξία Wendel/KKR. Η Schneider διευκρίνισε με αυτή την ευκαιρία ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις της σύμβασης πώλησεως της 26ης Ιουλίου 2002, η πραγματοποίηση της πώλησης δεν συνεπάγεται καμιά πρωτοβουλία από μέρους της και θα γινόταν στις 10 Δεκεμβρίου 2002.
- 31 Με έγγραφο της 4ης Δεκεμβρίου 2002, η Επιτροπή επιβεβαίωσε τη Schneider ότι οι προτάσεις διορθωτικών μέτρων που είχε υποβάλει δεν έδιναν τη δυνατότητα, στο στάδιο στο οποίο βρισκόταν η διαδικασία, να εξαλειφθούν οι σοβαρές αμφιβολίες που εγείρει το ζήτημα του συμβιβαστού της Πράξεως με την κοινή αγορά λόγω των αποτελεσμάτων που θα έχει σε πλείονες γαλλικές τομεακές αγορές. Για τον λόγο αυτό, η Επιτροπή δήλωσε ότι θα κινήσει τη φάση λεπτομερούς εξέτασης βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 4064/89.

- 32 Στις 10 Δεκεμβρίου 2002, η Schneider εκχώρησε τα μερίδιά της στη Legrand στην κοινοπραξία Wendel/KKR.
- 33 Η Επιτροπή, θεωρώντας ότι η Schneider δεν έλεγχε πλέον τη Legrand και ότι η διαδικασία εξετάσεως της Πράξεως δεν είχε πλέον αντικείμενο, πληροφόρησε τη Schneider με έγγραφο της 13ης Δεκεμβρίου 2002 ότι περατώνει τη διαδικασία αυτή.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 34 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Φεβρουαρίου 2003, η Schneider άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 35 Στις 16 Απριλίου 2003, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.
- 36 Η Schneider κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως αυτής στις 18 Ιουνίου 2003.
- 37 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 10 Οκτωβρίου 2003, το οποίο πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-351/03, η Schneider άσκησε εξάλλου αγωγή αποζημιώσεως για τη ζημία που υποστηρίζει ότι υπέστη λόγω παρατυπιών που διαπίστωσε το Πρωτοδικείο με την απόφαση Schneider I, τα αποτελέσματα των οποίων ενισχύονται από τις παρατυπίες που εμφανίζει η διοικητική διαδικασία την οποία επανέλαβε η Επιτροπή κατόπιν των αποφάσεων Schneider I και Scheider II.

38 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή·
- να ακυρώσει την απόφαση που περιέχεται στο έγγραφο της Επιτροπής της 4ης Δεκεμβρίου 2002, περί κινήσεως της φάσεως λεπτομερούς εξετάσεως κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 4064/89, καθώς και την απόφαση που περιέχεται στο έγγραφο της Επιτροπής της 13ης Δεκεμβρίου 2002 με την οποία ανακοινώνεται στη Schneider η περάτωση της διαδικασίας ελέγχου της Πράξεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

39 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

40 Βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, αν το ζητήσει ένας διάδικος, όπως εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο αποφαινεται επί της ενστάσεως απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία συνεχίζεται προφορικά εκτός αντιθέτου αποφάσεως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι διαθέτει επαρκή στοιχεία από τις διευκρινίσεις που

έδωσαν οι διάδικοι κατά την έγγραφη διαδικασία. Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι διαθέτει όλα τα στοιχεία που είναι αναγκαία για να αποφανθεί, το Πρωτοδικείο αποφασίζει ότι παρέλκει η ανάπτυξη προφορικών παρατηρήσεων από τους διαδίκους.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής καθόσον ζητείται συγχρόνως η ακύρωση των δύο προσβαλλομένων πράξεων

- 41 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί προκαταρκτικώς ότι ο προσφεύγων μπορεί καταρχήν να προσβάλλει, όπως εν προκειμένω, δύο πράξεις με την ίδια προσφυγή (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1959, 18/57, Nold κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 323).
- 42 Συνεπώς, η υπό κρίση προσφυγή είναι παραδεκτή καθόσον ζητείται συγχρόνως η ακύρωση των δύο προσβαλλομένων πράξεων.

Επί του βασίμου της ένστασεως απαραδέκτου

- 43 Για να στηρίξει την ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει, η Επιτροπή υποστηρίζει, αφενός, ότι οι δύο προσβαλλόμενες πράξεις δεν μπορούν να προσβληθούν με μια προσφυγή ακυρώσεως και, αφετέρου, η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωσή τους.
- 44 Συναφώς, υπενθυμίζεται εξ αρχής ότι, κατά πάγια νομολογία, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα μπορούν να προσβάλλουν, δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, μόνον τις πράξεις που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα που είναι ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος μεταβάλλοντας σαφώς τη νομική

κατάστασή του (διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 2003, T-167/01, Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-1873, σκέψη 46, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 45 Όταν πρόκειται για πράξεις η κατάρτιση των οποίων συντελείται σε πολλές φάσεις μιας εσωτερικής διαδικασίας, συνιστούν καταρχήν πράξεις που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής μόνο τα μέτρα που καθορίζουν οριστικώς τη θέση του οργάνου με την ολοκλήρωση της διαδικασίας και όχι τα ενδιάμεσα μέτρα ο σκοπός των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής απόφασης και των οποίων η έλλειψη νομιμότητας μπορεί να προβληθεί επωφελώς στο πλαίσιο προσφυγής κατά της απόφασης αυτής (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψεις 10 έως 12, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Ιουνίου 1995, T-186/94, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1753, σκέψη 39).
- 46 Επιπλέον, ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο δεν έχει συμφέρον στην άσκηση προσφυγής κατά πράξεως παρά μόνον αν η ακύρωση της πράξεως μπορεί καθεαυτή να έχει έννομες συνέπειες (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 21).
- 47 Συνεπώς, πρέπει να εξεταστεί αν οι δύο προσβαλλόμενες πράξεις επηρεάζουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας μεταβάλλοντας σαφώς τη νομική της κατάσταση και αν συνιστούν δηλαδή βλαπτικές γι' αυτήν πράξεις.

Ως προς το παραδεκτό της προσφυγής καθόσον στρέφεται κατά της απόφασης της 4ης Δεκεμβρίου 2002, για την έναρξη της φάσης λεπτομερούς εξέτασης της Πράξεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 48 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, ακριβώς όπως η προκαταρκτική θέση που διατυπώνει η Επιτροπή βάσει του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962,

πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25) (απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Μαρτίου 2002, T-95/99, *Satellimages TV5 κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2002, σ. II-1425), η προσβαλλόμενη πράξη έχει προσωρινό χαρακτήρα καθόσον επιβεβαιώνει τις αμφιβολίες ως προς το συμβιβαστό της Πράξεως με την κοινή αγορά και σηματοδοτεί την έναρξη της φάσης λεπτομερούς εξέτασης του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 4064/89.

- 49 Κατά τούτο η προσβαλλόμενη πράξη διακρίνεται από οριστικές δεσμευτικές πράξεις με τις οποίες η Επιτροπή αποφασίζει να εφαρμόσει τον κανονισμό 4064/89 (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Μαρτίου 1994, T-3/93, *Air France κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1994, σ. II-121), τους κοινοτικούς κανόνες περί ανταγωνισμού (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1978, 77/77, *BP κατά Επιτροπής*, Συλλογή τόμος 1978, σ. 483, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Μαρτίου 2000, T-125/97 και T-127/97, *Coca-Cola κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2000, σ. II-1733) ή το κοινοτικό κανονιστικό πλαίσιο για τις κρατικές ενισχύσεις (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 30ής Ιουνίου 1992, C-312/90, *Ισπανία κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1992, σ. I-4117, και της 9ης Οκτωβρίου 2001, C-400/99, *Ιταλία κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2001, σ. I-7303).
- 50 Η παράταση της αναστολής της Πράξεως και της υποχρέωσης των επιχειρήσεων να συνεργαστούν με την Επιτροπή που απορρέει αναγκαστικά από την έναρξη της φάσης λεπτομερούς ελέγχου αποτελεί απλώς συνέπεια ανάλογη με τα αποτελέσματα μιας διαδικαστικής πράξεως και δεν επηρεάζει τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας παρά μόνον από διαδικαστικής σκοπιάς (απόφαση *IBM κατά Επιτροπής*, όπ.π., σκέψη 17).
- 51 Η *Schneider* αβασίμως υποστηρίζει ότι οι δεσμεύσεις που επιβάλλει η σύμβαση πωλήσεως της *Legrand* της 26ης Ιουλίου 2002 μεταβάλλουν την προσβαλλόμενη πράξη σε απαγορευτική της Πράξεως απόφαση. Αφενός, η φύση μιας πράξεως καθορίζεται από τη νομική βάση της και όχι από τις συγκεκριμένες περιστάσεις κάθε περιπτώσεως. Αφετέρου, η *Schneider* συνήψε την εν λόγω σύμβαση τελείως ελεύθερα, δεδομένου ότι η προθεσμία που διέθετε τότε για να εκτελέσει την απόφαση περί διαχωρισμού έληγε στις 5 Φεβρουαρίου 2003.

- 52 Η Επιτροπή ανακοίνωσε μεν στη Schneider ότι δεν απαλλάσσεται από την υποχρέωση να προετοιμάσει την πώληση της Legrand παρά την άσκηση των προσφυγών περί ακυρώσεως της απαγορευτικής αποφάσεως (υπόθεση T-310/01) και της αποφάσεως περί διαχωρισμού (υπόθεση T-77/02), πλην όμως η Schneider δεν ήταν για τον λόγο αυτό αναγκασμένη να συνάψει σύμβαση πωλήσεως πριν τη δημοσίευση των εν λόγω αποφάσεων που αναμενόταν για τον Σεπτέμβριο ή Οκτώβριο 2002. Επιπλέον, η Schneider θα μπορούσε κάλλιστα να εξαρτήσει την πώληση της Legrand από την αναβλητική αίτηση μιας οριστικής αποφάσεως της Επιτροπής διαπιστώνουσας το συμβιβαστό της Πράξεως με την κοινή αγορά.
- 53 Τέλος, η Επιτροπή διερωτάται πως η προσφεύγουσα μπορεί ακόμα να διατηρεί έννομο συμφέρον στην ακύρωση της συμβαλλομένης πράξεως, ενώ ήδη πριν την έκδοσή της είχε η ίδια αμετάκλητα παραιτηθεί από την Πράξη προχωρώντας στην οριστική πώληση της Legrand χωρίς να διατηρήσει τον έλεγχό της.
- 54 Η Schneider αντιτάσσει ότι η προσβαλλομένη πράξη, ανεξάρτητα από τον χαρακτηρισμό της ως διαδικαστικής πράξεως ή αποφάσεως, είχε ως αποτέλεσμα όχι μόνον την έναρξη της φάσης λεπτομερούς εξέτασης του συμβιβαστού της Πράξεως με την κοινή αγορά, αλλά και την οριστική προοπτική της εφαρμογής του κανονισμού 4064/89 στην Πράξη, την απαγόρευση οποιασδήποτε σιωπηρής έγκρισης της Πράξεως, την αναστολή της πραγματοποίησης της Πράξεως για περαιτέρω περίοδο τεσσάρων τουλάχιστον ετών, την επιβολή στα κοινοποιούντα μέρη της υποχρέωσης συνεργασίας με την Επιτροπή κατά τη λεπτομερή εξέταση και τέλος την επιβολή μέτρων εκτελέσεως των αποφάσεων Schneider I και Schneider II δεσμευτικών και εσφαλμένων.
- 55 Ειδικότερα, η προσβαλλομένη πράξη αφείρεσε από την προσφεύγουσα, ύστερα από διάστημα άνω του ενάμισι έτους αβεβαιοτήτων και από προτάσεις προσφορών σημαντικών διορθωτικών μέτρων, την προοπτική να αναλάβει τον έλεγχο της Legrand εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος. Η διατήρηση του ανασταλτικού αποτελέσματος έναντι της Πράξεως είχε βλαπτικές συνέπειες, αν μη τι άλλο, διότι διατήρησε στη διοίκηση της Legrand μια γενική διεύθυνση με προσωπικά συμφέροντα σε άμεση σύγκρουση με τα συμφέροντα των μετόχων της.

- 56 Η σύμβαση πωλήσεως ανάγκασε τη Schneider να ασκήσει το δικαίωμα καταγγελίας στις 5 Δεκεμβρίου 2002 το αργότερο, δηλαδή την τελευταία μέρα της προθεσμίας που διέθετε η Επιτροπή για να λάβει απόφαση βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 4064/89. Δεδομένου ότι η Επιτροπή έλαβε γνώση αυτής της καταληκτικής ημερομηνίας και του μεγέθους του ποσού της ρήτρας αποζημιώσεως κατά την εξέταση της συμβάσεως πωλήσεως, δεν μπορούσε να αγνοεί ότι η προσβαλλομένη πράξη, που εκδόθηκε στις 4 Δεκεμβρίου 2002, είχε ως αποτέλεσμα να απαγορεύσει οριστικά την πραγματοποίηση της Πράξεως.
- 57 Για τους λόγους αυτούς, τα αποτελέσματα της προσβαλλομένης πράξεως μπορούν να συγκριθούν με τα αποτελέσματα των αποφάσεων που επιβάλλουν, στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, αναστολή της καταβολής χρηματοδότησης και απαγόρευση έναντι του κράτους αποδέκτη να καταβάλει τις σχεδιαζόμενες ενισχύσεις πριν η διαδικασία καταλήξει σε οριστική απόφαση.
- 58 Τέλος, η Schneider φρονεί ότι, παρά το ότι η Επιτροπή την ανάγκασε να εγκαταλείψει την Πράξη, το συμφέρον της να ζητήσει την ακύρωση της επίδικης πράξεως παραμένει ανέπαφο. Η Schneider παραιτήθηκε από την επίκληση της ρήτρας καταγγελίας της συμβάσεως πωλήσεως μόνο διότι γνώριζε ότι η Επιτροπή θα εξέδιδε απόφαση που θα απαγόρευε την Πράξη de facto αν όχι de jure.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 59 Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 5, του κανονισμού 4064/89, όταν το Δικαστήριο εκδίδει απόφαση που ακυρώνει εν όλω ή εν μέρει απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή βάσει του κανονισμού αυτού, η προθεσμία που καθορίζει ο κανονισμός αυτός ισχύει και πάλι από την ημέρα δημοσίευσής της αποφάσεως του Δικαστηρίου.

- 60 Κατά την παράγραφο 6 του ίδιου άρθρου, αν η Επιτροπή δεν λάβει απόφαση βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχεία β' ή γ', ή βάσει του άρθρου 8, παράγραφοι 2 ή 3, εντός των προθεσμιών που ορίζουν οι παράγραφοι 1 και 3 του άρθρου 10 αντιστοίχως, θεωρείται ότι η συγκέντρωση είναι σύμφωνη με την κοινή αγορά, με την επιφύλαξη του άρθρου 9.
- 61 Εξ αυτών προκύπτει ότι από τις 22 Οκτωβρίου 2002, ημερομηνία δημοσίευσης της αποφάσεως με την οποία το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση περί ασυμβιβάστου που είχε προσβληθεί στην υπόθεση T-310/01, η προθεσμία που προβλέπει ο κανονισμός για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων άρχισε να τρέχει έναντι της Πράξεως.
- 62 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή διέθετε, από τις 22 Οκτωβρίου 2002, είτε προθεσμία ενός μήνα ή έξι εβδομάδων για να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 4064/89 είτε προθεσμία τεσσάρων μηνών για να εκδώσει απόφαση βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 3, πριν προκύψει σιωπηρή απόφαση συμβιβαστού της Πράξεως υπέρ των κοινοποιουσών επιχειρήσεων.
- 63 Η Επιτροπή, εκδίδοντας στις 4 Δεκεμβρίου 2002 την απόφαση για την έναρξη, βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 4064/89, της φάσεως λεπτομερούς εξετάσεως της Πράξεως, θεώρησε ότι μετά τη δημοσίευση της αποφάσεως περί ακυρώσεως έπρεπε να επαναληφθεί η διαδικασία από το σημείο της αρχικής εξετάσεως της κοινοποιήσεως.
- 64 Υπό τις περιστάσεις της υποθέσεως, η επιλογή αυτή δεν επηρέασε την κατάσταση των επιχειρήσεων που προέβησαν στην κοινοποίηση παρά μόνον ως αναγκαία συνέπεια της εφαρμογής του κανονισμού 4064/89 του Συμβουλίου.

- 65 Συγκεκριμένα, πρώτον, αν η Επιτροπή είχε επιλέξει την άλλη περίπτωση, που μνημονεύεται στη σκέψη 62 ανωτέρω, και είχε θεωρήσει ότι η ακύρωση της αποφάσεως περί ασυμβιβάστου συνεπαγόταν την επανάληψη της διαδικασίας στο πλαίσιο της φάσεως λεπτομερούς εξετάσεως, χωρίς να απαιτείται προς τούτο νέα απόφαση περί ενάρξεως της διαδικασίας, οι κανονιστικές διατάξεις θα της παρείχαν προθεσμία τεσσάρων μηνών για να πραγματοποιήσει την εξέταση αυτή πριν εκδώσει την απόφασή της, λαμβανομένων υπόψη των ενδεχομένων αναστολών.
- 66 Ως καταληκτική ημερομηνία για την εκτέλεση της συμβάσεως πώλησεως της Legrand στην κοινοπραξία Wendel/KKR είχε καθοριστεί συμβατικά η 10η Δεκεμβρίου 2002, δηλαδή ημερομηνία πολύ προγενέστερη της λήξεως της τετράμηνης προθεσμίας που άρχισε να τρέχει από τη δημοσίευση της ακυρωτικής αποφάσεως του Πρωτοδικείου.
- 67 Κατά συνέπεια, η προσβαλλομένη απόφαση, ακόμη και αν είχε ως αποτέλεσμα ότι η προθεσμία των τεσσάρων μηνών άρχισε να τρέχει από 4 Δεκεμβρίου 2002 και όχι από 22 Οκτωβρίου του ίδιου έτους, δεν μετέβαλε σαφώς την κατάσταση της Schneider όσον αφορά τις προθεσμίες που έπρεπε να τηρηθούν στο πλαίσιο της διαδικασίας, αν ληφθεί ως ημερομηνία αναφοράς η 10η Δεκεμβρίου 2002.
- 68 Τέλος, η χρονολογική σειρά των γεγονότων που προέκυψαν μετά την ακύρωση της αποφάσεως περί ασυμβιβάστου αποδεικνύει ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν επηρέασε κατά τα λοιπά τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας.
- 69 Συγκεκριμένα, η Schneider δεν είχε πλέον την υποχρέωση, μετά τη δημοσίευση της αποφάσεως Schneider II, να εκτελέσει την απόφαση περί διαχωρισμού της 30ής

Ιανουαρίου 2002 που ακυρώθηκε μετά την ακύρωση, με την απόφαση Schneider I, της αποφάσεως περί ασυμβιβάστου της Πράξεως, της οποίας η απόφαση περί διαχωρισμού συνιστούσε μέτρο εφαρμογής.

- 70 Επιπλέον, μετά τη νέα έναρξη της διαδικασίας ελέγχου της Πράξεως από την Επιτροπή και βάσει των αιτιάσεων που είχε διατυπώσει η τελευταία, η Schneider όφειλε να προτείνει στο θεσμικό όργανο πωλήσεις στοιχείων του ενεργητικού ικανές να καταστήσουν την Πράξη συμβατή με την Κοινή Αγορά για τις εθνικές τομεακές αγορές που είχαν επηρεαστεί και σχετικά με τις οποίες η οικονομική ανάλυση που διατυπώθηκε με την απόφαση περί ασυμβιβάστου δεν απορρίφθηκε από το Πρωτοδικείο, δηλαδή τις γαλλικές τομεακές αγορές (βλ. σκέψη 19 ανωτέρω).
- 71 Αυτό ακριβώς έπραξε η προσφεύγουσα, προτείνοντας στις 14 Νοεμβρίου και στη συνέχεια στις 27 και 29 Νοεμβρίου 2002 διορθωτικά μέτρα για να αποφευχθεί η επικάλυψη στις επηρεαζόμενες αγορές, απαντώντας στο έγγραφο της 13ης Νοεμβρίου 2002 με το οποίο η Επιτροπή διατύπωσε τις αιτιάσεις της (βλ. σκέψεις 22, 23 και 26 ανωτέρω).
- 72 Όμως, η Schneider πληροφόρησε την Επιτροπή με επιστολή της 2ας Δεκεμβρίου 2002 για την απόφασή της να πραγματοποιήσει την πώληση της Legrand στην κοινοπραξία Wendel/KKR, παραιτούμενη δηλαδή από το δικαίωμα επικλήσεως της ρήτρας καταγγελίας της συμβάσεως πωλήσεως. Η Schneider επιβεβαίωσε την απόφασή της στην Επιτροπή με τηλεαντίγραφο της 3ης Δεκεμβρίου 2002 και διευκρίνισε τότε ότι η πραγματοποίηση της πωλήσεως της Legrand στην κοινοπραξία Wendel/KKR δεν συνεπάγεται πλέον καμιά πρωτοβουλία εκ μέρους της Schneider.
- 73 Η Schneider αποφάσισε δηλαδή αυτοβούλως και πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως να πραγματοποιήσει την πώληση της Legrand στην κοινοπραξία Wendel/KKR, καθιστώντας κατ' αυτόν τον τρόπο χωρίς αντικείμενο τη συνέχιση της διαδικασίας ελέγχου της Πράξεως.

- 74 Επομένως, αφού η πώληση κατέστη αμετάκλητη, όπως παρατηρεί η ίδια η προσφεύγουσα πριν από την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η απόφαση δεν είχε καμιά επιρροή ως προς την εγκατάλειψη της Πράξεως.
- 75 Στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς, δεν ασκούν επιρροή τα στοιχεία ότι η Schneider αναγκάστηκε, όπως υποστηρίζει, να προβεί στην πώληση της Legrand από τους όρους που επέβαλε η Επιτροπή ή ότι η Schneider αδυνατούσε, ελλείψει συμφωνίας του προέδρου της Legrand, να προτείνει τα αναγκαία διορθωτικά μέτρα για να επιτύχει την έγκριση της Πράξεως από την Επιτροπή.
- 76 Συγκεκριμένα, η ενδεχόμενη πταισματική συμπεριφορά που επέδειξε συναφώς η Επιτροπή μπορεί μεν να στηρίζει κάποια επιχειρηματολογία ως προς το αν η Επιτροπή σήμαινε την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας έναντι της Schneider, πλην όμως δεν αρκεί να προσδώσει τον χαρακτήρα βλαπτικής πράξεως στην απόφαση για την κίνηση της διαδικασίας λεπτομερούς ελέγχου.
- 77 Άνευ επιρροής είναι ομοίως ο ισχυρισμός της Schneider ότι παραιτήθηκε από την άσκηση της ρήτρας καταγγελίας που περιείχε η σύμβαση πωλήσεως μόνο και μόνο διότι γνώριζε ήδη ότι η Επιτροπή θα εξέδιδε απόφαση με την οποία ουσιαστικά θα απαγόρευε την πραγματοποίηση της πράξεως.
- 78 Πράγματι, η Επιτροπή, εκδίδοντας την προσβαλλομένη πράξη, απλώς επιβεβαίωσε τις σοβαρές αμφιβολίες που διατηρούσε ως προς το συμβατό της Πράξεως με την κοινή αγορά και κατά συνέπεια κίνησε, βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο

γ', του κανονισμού 4064/89, τη φάση λεπτομερούς εξετάσεως που θα της έδινε τη δυνατότητα να επιλύσει αυτό το ζήτημα.

- 79 Πρέπει να σημειωθεί ως εκ περισσού ότι η απόφαση για την κίνηση της προβλεπομένης διαδικασίας εξετάσεως που ελήφθη στις 4 Δεκεμβρίου 2002 συνιστά απλό προπαρασκευαστικό μέτρο που είχε ως μόνο σκοπό την έναρξη μιας εξετάσεως που θα αναδείκνυε τα στοιχεία βάσει των οποίων η Επιτροπή, με την ολοκλήρωση της διαδικασίας αυτής, θα μπορούσε να αποφανθεί με οριστική απόφαση ως προς το συμβατό της Πράξεως με την κοινή αγορά.
- 80 Βεβαίως, η επίδικη πράξη συνεπάγεται παράταση της αναστολής της Πράξεως, βάσει των άρθρων 7 και 10 του κανονισμού 4064/89, καθώς και της υποχρεώσεως της Schneider να συνεργαστεί με την Επιτροπή κατά τη φάση του λεπτομερούς ελέγχου.
- 81 Ωστόσο, οι συνέπειες αυτές, που απορρέουν ευθέως από τον κανονισμό 4064/89 και ενεργοποιούνται φυσιολογικά από τον έλεγχο του συμβατού της Πράξεως το οποίο σηματοδοτεί η κοινοποίησή της από τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, δεν υπερβαίνουν τις συνέπειες μιας διαδικαστικής πράξεως και συνεπώς δεν επηρεάζουν τη νομική κατάσταση της Schneider (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση IBM κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψεις 17 και επ.) παρά μόνον από διαδικαστικής σκοπιάς κατ' εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού 4064/89.

- 82 Δεν είναι η έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως αλλά το ανασταλτικό αποτέλεσμα που συνεπάγεται η κοινοποίηση βάσει των διατάξεων του κανονισμού 4064/89 που απέκλεισε για τη Schneider, όπως υποστηρίζει η ίδια, την προοπτική να αναλάβει τον έλεγχο της Legrand εντός του χρονικού διαστήματος που επιθυμούσε και που οδήγησε να διατηρηθεί, στη διοίκηση της Legrand, μια γενική διεύθυνση τα συμφέροντα της οποίας δεν συνέπιπταν με τα συμφέροντα των μετόχων της εταιρίας.
- 83 Συνεπώς, η Schneider δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίξει ότι η έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως εμπόδισε τη σιωπηρή έγκριση της Πράξεως που διαφορετικά θα εθεωρείτο δεδομένη βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 6, του κανονισμού 4064/89 μετά την εκπνοή, στις 5 Δεκεμβρίου 2002, της προθεσμίας που είχε η Επιτροπή στη διάθεσή της για να κινήσει τη φάση λεπτομερούς ελέγχου.
- 84 Συνεπώς, η πράξη της 4ης Δεκεμβρίου 2002 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως βλαπτική για την προσφεύγουσα πράξη.
- 85 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η προσβαλλομένη πράξη εξομοιώνεται με απόφαση για την κίνηση διαδικασίας ελέγχου στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ.
- 86 Μια τέτοια απόφαση, οσάκις χαρακτηρίζει έστω και προσωρινά ένα κρατικό μέτρο υπό εκτέλεση ως νέα ενίσχυση, ενώ το οικείο κράτος μέλος μπορεί να μη δεχτεί τον χαρακτηρισμό αυτό, έχει ως αποτέλεσμα ότι δημιουργεί εις βάρος αυτού του

κράτους μέλους την υποχρέωση, που δεν απορρέει αυτομάτως από τη Συνθήκη ΕΚ, να τροποποιήσει τη συμπεριφορά του, αναστέλλοντας την εκτέλεση του μέτρου αυτού (βλ. απόφαση Ισπανία κατά Επιτροπής, σκέψη 49 ανωτέρω, σκέψεις 20 και 24, και απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 49 ανωτέρω, σκέψεις 56 έως 59).

- 87 Αντιθέτως, η προσβαλλομένη πράξη δεν συνεπάγεται αυτή καθαυτήν καμιά υποχρέωση συμπεριφοράς που να μην έχει ήδη προκύψει από την κοινοποίηση της πράξεως συγκεντρώσεως στην Επιτροπή με πρωτοβουλία των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων.
- 88 Δεδομένου ότι οι συνέπειες που παράγει η προσβαλλομένη πράξη στη διαδικαστική θέση της Schneider δεν εξέρχονται του πλαισίου των διατάξεων του κανονισμού 4064/89, του οποίου η Schneider δεν αμφισβητεί τη νομιμότητα, το επιχείρημα που αντλεί η Schneider από την ενδεχόμενη αδυναμία ασκήσεως μέσου παροχής εννόμου προστασίας κατά της προσβαλλομένης πράξεως είναι και αυτό αλυσιτελές.
- 89 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί εν πάση περιπτώσει ότι η Schneider μπορούσε παραδεκτώς να ασκήσει ενώπιον του κοινοτικού δικαστή προσφυγή ακυρώσεως κατά της οριστικής αποφάσεως σχετικά με το συμβατό της Πράξεως με την κοινή αγορά, αν βεβαίως η Πράξη αυτή την έβλαπτε, αν η Schneider δεν είχε εγκαταλείψει την ιδέα της Πράξεως κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ελέγχου πωλώντας τη Legrand στην κοινοπραξία Wendel/KKR και αναγκάζοντας έτσι την Επιτροπή να τερματίσει τη διαδικασία χωρίς να εκδώσει τελική απόφαση.
- 90 Κατ' αυτόν τον τρόπο, η Schneider απέκλεισε η ίδια τη δυνατότητα να αμφισβητήσει παρεμπιπτόντως ενδεχόμενη έλλειψη νομιμότητας της ήδη προ-

σβληθείσας πράξεως με προσφυγή που θα μπορούσε να ασκήσει κατά της τελικής αποφάσεως αν δεν είχε παραιτηθεί κατά τα ανωτέρω.

- 91 Συνεπώς, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως της 4ης Δεκεμβρίου 2002 για την έναρξη της φάσεως λεπτομερούς εξετάσεως της Πράξεως.

Ως προς το παραδεκτό της προσφυγής καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως της 13ης Δεκεμβρίου 2002 για την περάτωση της διαδικασίας ελέγχου της Πράξεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 92 Κατά την Επιτροπή, η Schneider δεν απέδειξε ότι η πράξη για την περάτωση της διαδικασίας ελέγχου της Πράξεως που εξέδωσε στις 13 Δεκεμβρίου 2002 μετέβαλε σαφώς τη νομική της κατάσταση.
- 93 Η πώληση της Legrand από τη Schneider είχε ως αποτέλεσμα όχι μόνον ότι απάλλαξε την Επιτροπή από την υποχρέωση να αποφανθεί ως προς το συμβιβαστό της Πράξεως με την κοινή αγορά, αλλά και ότι κατέστησε αδύνατη την έκδοση τέτοιας απόφασης και μάλιστα τη συνέχεια μιας έρευνας που δεν είχε πλέον αντικείμενο. Η πραγματική απόφαση ήταν η απόφαση της Schneider να παραιτηθεί από την Πράξη, πωλώντας τη Legrand. Η Επιτροπή απλώς το έλαβε υπόψη και πληροφόρησε τη Schneider ότι κλείνει τον φάκελό της. Ένα απλό ενημερωτικό έγγραφο δεν μπορεί να παραγάγει έννομα αποτελέσματα και συνεπώς να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1999, T-182/98, UPS Europe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2857, σκέψη 44).

- 94 Η Schneider που υποστηρίζει ότι δεν ανακάλεσε την κοινοποίηση της Πράξεως φρονεί αντιθέτως ότι η πράξη περατώσεως μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως, καθόσον η Επιτροπή που έχει την εξουσία να διαπιστώνει και να ακυρώνει παραβάσεις εκδίδει αναγκαστικά πράξη παράγουσα έννομα αποτελέσματα οσάκις τερματίζει την έρευνα που κίνησε κατόπιν καταγγελίας. Τα έγγραφα περί θέσεως στο αρχείο ενός φακέλου είναι δεκτικά προσφυγής, διότι έχουν το περιεχόμενο αποφάσεως και παράγουν τα αποτελέσματα αποφάσεως τερματίζοντας την έρευνα που έχει κινηθεί (διάταξη του Πρωτοδικείου της 20ής Μαρτίου 2001, T-59/00, Compagnia Portuale Pietro Chiesa κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1019, σκέψη 42).
- 95 Επιπλέον, στο μέτρο που η Schneider δεν μπορεί να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της αποφάσεως περί περατώσεως και, στο πλαίσιο αυτό, να προβάλει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας της αποφάσεως για την έναρξη της διαδικασίας λεπτομερούς ελέγχου στερείται παντελώς δικαστικής προστασίας.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 96 Μετά την πώληση της Legrand από τη Schneider στην κοινοπραξία Wendel/KKR, η κοινοποιηθείσα Πράξη δεν μπορούσε παρά να θεωρηθεί ότι εγκαταλείφθηκε και η διαδικασία ελέγχου αυτής που κίνησε και πάλι η Επιτροπή κατόπιν των ακυρωτικών αποφάσεων του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 2002 δεν είχε πλέον αντικείμενο, όπως παρατήρησε η Επιτροπή με το έγγραφο της 13ης Δεκεμβρίου 2002 με το οποίο περάτωσε τη διαδικασία.

- 97 Με το έγγραφο αυτό η Επιτροπή περιορίστηκε δηλαδή να διαπιστώσει ότι ο έλεγχός της έχασε το αντικείμενό του και να ενημερώσει την προσφεύγουσα για την επίσημη λήξη της διαδικασίας.
- 98 Το γεγονός ότι η Schneider δεν προέβη στην ανάκληση της αρχικής κοινοποίησης της Πράξεως δεν επηρεάζει την ανάλυση αυτή, εφόσον η παραίτηση της Schneider από την Πράξη αρκούσε να στερήσει αντικείμενο τη διαδικασία ελέγχου.
- 99 Αλυσιτελώς η Schneider επικαλείται την προαναφερθείσα διάταξη Compagnia Portuale Pietro Chiesa κατά Επιτροπής, η οποία αφορούσε τη θέση στο αρχείο μιας καταγγελίας για παραβάσεις των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού.
- 100 Πράγματι, η προβαλλομένη διάταξη και η νομολογία που παραθέτει στις παραγράφους 41 και 42 δείχνουν ότι η θέση στο αρχείο μιας καταγγελίας ιδιωτών που ζητούν από την Επιτροπή να διαπιστώσει παράβαση των περί ανταγωνισμού κανόνων και να επιβάλει τη σχετική κύρωση καθορίζει οριστικά τη θέση του οργάνου με τη λήξη της διαδικασίας εξετάσεως της καταγγελίας. Αντιθέτως με την επίδικη πράξη τερματισμού, η Επιτροπή δεν λαμβάνει θέση, αλλά απλώς ενεργεί τα δέοντα βάσει των πραγματικών στοιχείων που καθιστούν τη διαδικασία ελέγχου άνευ αντικειμένου.

- 101 Συνεπώς, η απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2002 για τον τερματισμό της διαδικασίας ελέγχου δεν συνιστά βλαπτική για την προσφεύγουσα πράξη.
- 102 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να ακυρωθεί ως απαράδεκτη καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως της 13ης Δεκεμβρίου 2002, για τον τερματισμό της διαδικασίας ελέγχου της Πράξεως.
- 103 Όσον αφορά τη δικαστική προστασία που αξιώνει η Schneider από τις παρατυπίες που προσάπτει στην Επιτροπή ότι διέπραξε κατά τη διαδικασία ελέγχου που επανελήφθη κατόπιν των αποφάσεων Schneider I και Schneider II, διαπιστώνεται ως εκ περισσού ότι, όπως προκύπτει από το ιστορικό της διαφοράς, η προσφεύγουσα έχει ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως για τη ζημία που υποστηρίζει ότι υπέστη από τις παρατυπίες αυτές.
- 104 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 105 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα αν υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

- 2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα της Επιτροπής.

Λουξεμβούργο, 31 Ιανουαρίου 2006.

Ο Γραμματέας

E. Coulon

Ο Πρόεδρος

H. Legal